

Mis ellab ja mis ello saab,
Se wöttab armo ota:
Et Jummal tedda awvitab.
Sest peame keik lootma
Ja findlas uskus woitlema:
Kül Temma wöttab finnita'
Ja hallasta' ja aita'.

„Önsa Keisri Nikolai Eessimesse mälletusse“ ramatus, mis hiljotि Pernus trükkitud, on luggeda önsa Keisri Herra viimsest ellopäivist, surmast ja viimsest saatmissest monned sannad, — anname siin ühhe pisokesse tüki temma ellust.

Aastal 1853, Heina-ku lõppetussel, tuli önsa Keisri vasto Nikolajewi sillal liggidal surnowanker, surno peäl. Üks piddali tener käis surnofirsto kõrvas, ja keddagi muud. Keiser käskis omma tõlda finni piddada, küssis selle piddali teenri käest, kelle surno kehha se piddi olema. Tener ütles, et se üks piddali ammetipiddaja olnud. Siis as-

tus Keiser töllast välja, wöttis peawarjo peast, teggi ommale pühha risti tähte ja käis surnofirsto järrel palja Peaga. Siis kõras hulk rahwast, mis Keisri järrel käis. Kui Keiser surno ülle sillal olli saatnud, teggi ommale pühha risti tähte, panni peawarjo pähha ja ütles, ennast se rahwa pole poördes, mis järrel käis: „Müüd ma passun teid, mo herraad, et teie tete, mis ristiinnimesse kohhus ja sadate se surno omma paita.“

Wanna ulitsa pühkja.

Sures Londoni linnas, kus liggi kaks miljonit innimesse hing — ebf peaego kaks. ford ni paljo, kui Tallinna ja Ria fubber-nemangus kofko. Suur lin, sured asjad, — kantakse ka hoolt, et keik kõhhad illusad ja puhtad. — Wanna Tarvet olli nisuggune mees, kes ka puhtusse eest hoolt kandis. Za olli omma luoga hommikust öhtuni ühte ulitsat harrimas, kust lusti-aeda miinakse,